

Ruka prijateljstva

Mnogi svijet u kojemu žive promatraju kao površinu jezera. Po slici što se zrcali u njegovu odrazu stvaraju i sliku u svojim mislima. Kada se većina povodi za nekim razmišljanjima, nad jezerom se podižu valovi i ako ne pratiš njihove nalete, mogu te razbiti o kamenu obalu. Kažu da si nastradao zato što si se suprotstavio struji. Pa ipak, ima onih koji se ne boje biti drukčiji, koji znaju da svatko ima slobodnu volju izabrati hoće li kao promatrač stajati na obali jezera ili će zaroniti u bogatstvo svijeta različitosti.

U tom „skrivenom“ svijetu, što je sve različito? Možda se čini da su potpuno iste, ali ne postoje dvije iste pahulje snijega. Svaki kristal je različit. Ne postoje zebre s istim prugama, niti ptice istih boja. Na cijelom svijetu ne postoji isti otisak prsta, niti dvije iste ruke. Čak i jedno lice nikada nije potpuno simetrično. Ne postoje dva potpuno ista čovjeka, niti dva potpuno ista mrava. I dvoje blizanaca ima različite genetske kodove. Možda možemo gledati isti predmet, ali svatko će ga gledati na svoj način. Ne postoje dvije zvijezde koje su potpuno iste, niti dva leptira. I krijesnice različito svijetle u noći. Ne postoje dva ista cvijeta, niti dva ista jastrebova krila. I nigdje u tom „skrivenom“, svakodnevnom i tako jednostavnom svijetu nema mržnje, ljubomore, nasilja.

Zašto onda oni koji ostaju na površini jezera dopuštaju strahu od različitosti da ih učini nasilnjima? U rukama im je stalno nekakvo oružje kojim mašu i vitlaju nad površinom kako bi udarali sve što im se ne sviđa, sve što je drukčije i sve što im je nerazumljivo. I dok tako mašu, izvikuju prijeteće riječi koje podižu vjetar i valove koji se sve jače sudaraju s obalom. I tako se stalno vrte u krug progona onih koji su druge boje kože, koji su druge nacionalnosti, koji ne vjeruju u ono što i oni, koji imaju drukčiju odjeću, drukčije govore, koji su jednostavno „čudni“, jer postoji toliko razloga zbog kojih se nekoga može progoniti.

Težak je to život. Neprestano se boriti protiv nečega što nije isto. Zar ne bi bilo jednostavnije pružiti ruku prijateljstva i činiti drugima ono što želimo da i drugi čine nama? Zašto barem ne bismo pokušali? Kada bismo svi jedni drugima pružili ruku u istom trenutku u cijelom svijetu, već tada bi svijet bio bolje mjesto za život. A nije li to upravo ono što svi želimo?

Fran Košpić, 6.a

Osnovna škola Lj. Gaja, Zaprešić

Mentorica: Marija Radočaj

Tel. 01/3355 655

Osnovna škola Lj. Gaja, Zaprešić

e-mail: tajnistvo@os-ljudevita-gaja-zapresic.skole.hr